

Вчора — це історія.

Завтра — це загадка.

Сьогодні — це дар.

Ось чому теперішній час зветься «презент».

Працюй наполегливо, будь щасливий і насолоджуйся життям у Облудних Соснах!

— Оголошення для всіх жителів Облудних Сосен (має бути розклеєне в кожному будинку та офісі)

I Розділ 1

Мастін уже добру годину спостерігав за істотою крізь оптичний приціл «Шмідт енд Бендер». Вона пододала гірський льодовик на світанку, зупиняючись, коли перші промені сонця били по її прозорій шкірі. Її спуск вниз полем валунів був повільний та обачний, час від часу вона завмирала, обнюхуючи останки своїх родичів. Родичів, який Мастін убив.

Снайпер потягнувся до оптичного прицілу, скоригував паралакс і знову сфокусувався. Умови були ідеальними: гарна видимість, помірна температура, безвітря. Хрест візирної сітки був встановлений на 25-кратне збільшення, і примарний силует істоти вималювався на сірому тлі потрісканого каменя. Із дистанції 1,5 милі її голова була не більшою за піщинку.

Якщо він не вистрелить зараз, доведеться наново прицілюватися. І може статися так, що на той час, коли він знову буде готовий зробити постріл, істота зникне з його поля зору. Це був би не кінець світу. На півмилі нижче по каньйону все ще встановлена загорожа під високою напрутою. А от якщо істоті вдасться піднятися на гірські виступи, що підносяться над колючим дротом, — то вже проблема. Тоді довелось б доповісти про це по рації. Прикликати команду. Зайва робота. Зайвий час. Усі сили було б покладено на те, щоб не дати істоті потрапити в місце. І його майже точно очікував би прочухан від Пілчера.

Мастін зробив довгий глибокий вдих.

Легені розширилися.

Глибокий видих.

Легені стислися.

Стали пустими.

Діафрагма розслабилася.

Він дорухував до трьох і спустив курок.

Британський «Супер-магнум» сильно вдарив його в плече, хоч супресор і пом'якшив віддачу. Оговтавшись від віддачі, снайпер знайшов свою мішень через оптичний приціл: вона все ще сиділа навпочіпки на пласкому валуні на дні каньйону.

Чорт.

Він промазав.

Постріл був із більшої відстані, ніж зазвичай, і багато іншого теж зіграло свою роль, навіть попри ідеальні умови. Атмосферний тиск. Вологість. Щільність повітря. Температура ствола. Навіть ефект Коріоліса — обертання Землі. Він гадав, що врахував усе, коли прицілювався, проте...

Голова істоти зникла в рожевому тумані.

Він посміхнувся.

Кулі 338-го калібру з «Супер-магнум» знадобилося чотири секунди, щоб поцілити в мішень.

Влучний постріл.

Мастін сів, потім насилу звівся на ноги.

Витягнув руки над головою.

Була середина ранку. Небо сталевоблакитне, і не видно жодної хмаринки. Його засідка була влаштована на тридцятифутівій вартовій вежі, спорудженій на скелястій вершині гори, набагато вище за рівень лісу. Зі своєї відкритої платформи він бачив панораму гірських піків навколо, каньйон, ліс і містечко Облудні Сосни. Останнє з висоти чотирьохсот футів здавалося сіткою перехрещених вулиць посеред захищеної долини.

У рації затріщало.

Він відповів:

— Це Мастін, прийом.

— У зоні 4 щойно був удар об загорожу, прийом.

— Лишайтеся на зв'язку.

Зона 4 охоплювала сосновий ліс на південній межі міста. Він взяв гвинтівку і спрямував погляд крізь приціл під покров дерев, обстеживши десь із чверть милі загорожі. Спершу завважив дим — він клубочився над пропаленою шкурою тварини.

— Бачу його, — доповів Мастін. — Це всього лише олень, прийом.

— Зрозумів.

Мастін повернув гвинтівку на північ, наводячи оптичний приціл на місто.

З'явилися будинки — пофарбовані «вікторіанці» з ідеальними квадратиками яскраво-зеленої трави перед ними. Білі зубчасті парканчики. Він узяв на приціл парк, де жінка розхитувала двох дітей на гойдалці. Маленька дівчинка кулею з'їхала з блискучої дитячої гірки.

Він пробіг очима шкільне подвір'я.

Шпитаць.

Громадські сади.

Мейн-стріт.

Притамував такий знайомий напад заздрощів.

Жителі міста.

Вони перебували у забутті. Всі вони. В такому блаженному забутті.

Він не ненавидів їх. Не хотів жити, як вони. Він уже давно змирився із власною роллю захисника. Вартового. Його домішкою була стерильна кімната без вікон всередині гори, і він звик до цього настільки, наскільки це взагалі можливо. Та це не означало, що цього чудового ранку, дивлячись униз на те, що було в буквальному сенсі останнім раєм на землі, він не відчув уколу ностальгії. Туги за тим, що колись було.

За тим, чого ніколи більше не буде.

Оглядаючи вулицю, Мастін прикипів очима до чоловіка, що швидко простував тротуаром. На ньому була сорочка кольору хакі, коричневі штани, чорний стетсонівський ковбойський капелюх.

Від латунної зірки, приколотої до лацкана, відбивалися сонячні зайчики.

Чоловік завернув за ріг, і хрест візирної сітки впав йому на спину.

— Доброго ранку, шерифе Берк, — пробурмотів Мастін. — Відчуваєте свербіж між лопатками?

Розділ 2

Усе ще бували моменти, як оце зараз, коли Облудні Сосни здавалися реальним місцем.

Сонячне світло, що лилося в долину.

Ранок, усе ще приємно прохолодний.

Наче коштовні камінці, розсипалися братки в ящиках для квітів під відчиненими вікнами, з яких долинав аромат щойно приготованого сніданку.

Люди виходили на ранкові прогулянки.

Поливали газони.

Розбирали місцеві газети.

Краплі роси випаровувалися з поверхні чорних поштових скриньок.

Ітану Берку дуже хотілося затриматися в цій миті, вдати, що все саме таке, яким здається. Що він жив із дружиною та сином в ідеальному маленькому місті, де він — шанований усіма шериф. Де в них були друзі. Й затишний будинок. І все, що людині потрібно. Прикидаючись отак, він прийшов до цілковитого розуміння того, як добре спрацьовує ілюзія. Як люди могли дозволити собі піддатися, дозволити собі зникнути у привабливій брехні, що їх оточувала.

###

Дзвіночки теленькнули над дверима, коли Ітан зайшов у кав'ярню «Духмяні зерна». Він підійшов до краю стійки й посміхнувся баристі — гілпі зі світлими дредами та глибокими очима.

— Доброго ранку, Мірандо.

— Доброго, Ітане. Вам як завжди?

— Так, будь ласка.

Поки вона пішла готувати еспресо для його капучино, Ітан оглядав крамничку. Усі постійні клієнти були тут, серед них і двоє старожилів — Філіп і Клей, що схилилися над шахівницею. Ітан наблизився, оцінив гру. Як на око, партія тривала вже давно, в кожного із гравців залишилося по королю, королеві та кілька пішаків.

— Скидається на те, що не за горами патова ситуація, — визначив Ітан.

— Не кваптеся з висновками, — запротестував Філіп. — У мене ще є козир у рукаві.

Його суперник, сивий і кремезний, мов ведмідь, чоловік за шахівницею навпроти, розсміявся собі у сплутану бороду й уточнив:

— Під козирем Філ має на увазі, що міркуватиме над подальшим ходом, аж доки я не помру, — і тоді він гарантовано виграє.

— Ой, замовкни, Клею.

Ітан пройшов повз старий диван до книжкової полиці. Провів пальцем по корінцях. Класика. Фолкнер. Дікенс. Толкін. Гюго. Джойс. Бредбері. Мелвілл. Готорн. По. Остен. Фітцджеральд. Шекспір. На перший погляд, це був просто випадковий набір книжок у м'яких палітурках. Він зняв із полиці тоненький томик. «*І сонце сходить*». На обкладинці була імпресіоністична сцена, що зображувала кориду. Ітан проковтнув грудку в горлі. Перший роман Гемінгвея на ламких сторінках накладу видавництва був, певно, єдиним вцілілим примірником у світі. Ітан укритися гусячою шкірою — так страшно і трагічно було тримати цю книжку в руках.

— Ітане, все готово!

Він прихопив іще одну книжку для сина і підійшов до стійки по своє капучино.

— Дякую, Мірандо. Я позичу ці книжки, якщо можна.

— Звісно, — усміхнулася вона. — Обережніше з ними, шерифе.

— Намагатимуся.

Ітан торкнувся крисів капелюха і попрямував до дверей.

###

Через десять хвилин він увійшов крізь подвійні скляні двері, вивіска над якими повідомляла:

ОФІС ШЕРИФА ОБЛУДНИХ СОСЕН

У приймальні нікого не було. Нічого дивного.

Його секретарка сиділа за столом, така ж знуджена, як і завжди. Вона розкладала пасьянс, переміщаючи карти неквапними механічними рухами.

— Доброго ранку, Беліндо.

— Доброго, шерифе.

Вона й голови не підвела.

— Хтось телефонував?

— Ні, пане Берк.

— А заходив?

— Ні, пане Берк.

— Як пройшов ваш вечір?

Вона підняла очі, захоплена зненацька, стискаючи у правій руці пікового туза.

— Прошу?

Це вперше відтоді, як Ітан став шерифом, він дозволив собі перейти межі малозначущих привітань і прощань та розмов на тему роботи. У минулому житті вона була медсестрою в дитячій поліклініці. Цікаво, чи знала вона, що він про це знає?

— Я просто спитав, як пройшов ваш вечір. Учора.

— А, — вона запустила пальці у свій довгий сивий «хвостик». — Нормально.

— Розважилися?

— Ні. Не зовсім.

Він думав, що вона переадресує це запитання, поцікавиться про його вечір, але сплило п'ять секунд незручної мовчанки, протягом якої вони дивилися одне одному в вічі, а жінка так і не заговорила.

Врешті Ітан постукав кісточками пальців по стільниці.

— Я буду в себе.

###

Він поклав ноги на масивний стіл і відкинувся на спинку шкіряного крісла; в філіжанці парувала кава. Голова гігантсько-го лося витріщалася на нього зі своєї підставки на дальній стіні. Сидячи між нею і трьома антикварними шафами зі зброєю, Ітан відчував, що має всі атрибути провінційного шерифа.

Його дружина мала десь о цій порі приїхати на роботу. У минулому житті Тереза була помічником юриста. В Облудних Соснах вона була єдиним ріелтором міста, і це означало, що вона проводила дні, сидючи за столом у кабінеті на Мейн-стріт, в який люди заходили нечасто. Її робота, як і лєвова частка закріплених за жителями міста робіт, була переважно вдаванням роботи. Манекен у вітрині вдаваного міста. Тільки чотири чи п'ять разів на рік вона справді асистуватиме комусь при купівлі нового будинку. Зразкових жителів нагороджували можливістю знайти кращий будинок кожних кілька років. Ті з них, які прожили тут найдовше і ніколи не виступали проти правил, жили в найбільших і найпривабливіших «вікторіанцях». А тій парі, в якій партнерці вдалося завагітніти, неодмінно гарантувався новий і більш просторий дім.

Ітану не треба було нічого робити і нікуди йти наступні чотири години.

Він розгорнув книжку з кав'ярні.

Мова прозового твору була лаконічною та блискучою.

Він натрапив на описи Парижа вночі.

Ресторани, бари, музика, дим.

Вогні реального живого міста.

Відчуття широти світу, повного різних непересічних людей.

Свободи освоєння цього світу.

Через сорок сторінок він згорнув книжку. Не міг цього витримати. Гемінгвей не відволікав його. Не переносив подалі від реальності Облудних Сосен. Навпаки, Гемінгвей занурював його обличчям у неї. Сипав сіль на рану, яка ніколи не загоїться.

###

Була за чверть друга, коли Ітан вийшов із офісу.

Прогулявся тихими околицями.